

452. Ku pooki ennäst linnatien jäteti
lüh ja kõverdi lentäp, fös tulep
saare ilm.
453. Ku väets libalõigaten fös. kühil,
fös om silm kelle liba lõigaten,
ää töt leri imu (nällins).
454. Daeri ei tohi fäis püäle puitpää,
fös läät taas puitu rüstitp.
455. Kõulõkaja ei tohi kirost rüfatas
fös puu fuitp (fuitp kava kava)
ja kiroi ännetus (haabas).
456. Kälälins ei tohi fängi vure püäle
istu, fös paus oma une fängi.
457. Kiri ku röörit ei tohi fängi püäle
panna, fös jääb kirkun
fuitama.
458. Ku löök noorekuu felen vällä
luleb, fös om kilm kevade,
ja rilu furi. —

459. Röörist ei tohi selläin paranda, fös
ei ää rööral enamp karmet.
460. Püüklaits ei tohi röörist selläin
paranda, fös jääb ranat lühaks.
461. Ku maeni mehe nimeto, varbalt vure
vällä fäab looke, fös fäab meheft ää.
462. Ku kiuindlakku kolmandamal ähtul
näitap, aga neljandaimat ja viiesam
mal ähtul peräst luumist emämp ei
näitap, et küll selge ilm om, fös
võtab kilm fujuf, vällä ää.
463. Ku kälälins kulla läät ja ku fääl
kangast olla makatos kudemä, fös
om ternäl olla elu ürgus, aga ku
kangas lepetit, fös om fäerä
lõhikfel.
464. Ku dehakeiten päevä paistap, fös
om ää rüä tegemine.
465. Däre lävi püäl ei tohi raija, fös
makab ring pähä.